

Ред. Университет

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΡΙΘ. 22

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετ' ἑξῆς ἀργυρᾶ . . .	5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους . . .	3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγᾳ χρυσᾶ . . .	25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (Πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος BENIAMIN
+ ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Επίτιμος διευθυντής καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς υπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμέρας— Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά— Διήλωσις— Ὁρησκευτικὰ ζητήματα ἐν Ρωσσίᾳ— Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ Δημήτριος Χρυσολωρᾶς— Μία ἐπιστολὴ Κυρίλλου τοῦ Μετρώπου— Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς ΚΑ— Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἀπορον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀκατανόητον, ὅτι οἱ διέποντες σήμερον τὰ τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς σπουδάζουσι μετὰ νεανικοῦ σθένους καὶ σφρίγγους πρὸς διευθέτησιν τῆς ἀναγεννωμένης διοικήσεως τοῦ κράτους καθ' ἃς προσβέβησιν ἀρχὰς, σφόδρα δ' ἀσχάλλουσι καὶ λειποψυχοῦσιν ὅταν ἀκούωσιν ἀντίρρησην ἢ ἀνασκετὴν τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, χαρακτηρίζοντες τὴν τοιαύτην τῶν ἀντιφρονούντων στάσιν ἀφιλοπάτριδα καὶ προδοτικὴν.

Καὶ ἐλέχθη καὶ ἐγράφη κατὰ κόρον ἐπαναληφθὲν ὅπως μὴ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ οἱ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν ἀγάλλωνται ἐπὶ τῇ νέᾳ καὶ αἰσίᾳ πολιτειακῇ μεταβολῇ, μὴ δυσφοροῦσι δὲ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, καίτοι οὔτε σκέπτονται νὰ παρεμβάλλωσι, τὸ ἐπ' αὐτοῖς, πρόσκομμά τι εἰς τὸ μέγα ὄντως ἔργον τῶν ὑπὲρ τοῦ κράτους ἀγωνιζομένων.

Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς σημαίνει ὅτι ἡ τε συμβολὴ ἢ ἐπὶ τούτῳ καὶ ἡ ὑποκοή ἐστὶ τυφλή.

Τὸ Πατριαρχεῖον, παρεξηγούμενον, λοιδορούμενον καὶ προπηλακίζόμενον, οὐδόλως ἐπὶ τούτοις δυσφορεῖ, εἰθισμένον ὄν· ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει δύναται νὰ παρίδῃ οὐσιώδη αὐτοῦ δίκαια θρησκευτικὰ, ἐθνικὰ καὶ κοινωνικὰ, οὔτε δύναται νὰ προσχωρήσῃ, καὶ κατ' ἐλάχιστον ἐτι, εἰς ἀρχὰς ἀλλοίας καὶ εἰς τινὰς ἐργασίας τεινούσας πρὸς ἐξόντωσιν αὐτοῦ. Κατακρίνεται Πατριαρχεῖον καὶ πατριάρχης ἐπὶ δῆθεν ἀφιλοπατρίᾳ, ἐπὶ δῆθεν ἐχθρότητι κατὰ τῶν συμπατριωτῶν ἡμῶν. Οὐδὲν ἀναληθέστερον τούτου, διότι παραμόρφωσις εἰσὶν οἰκτρὰ τῆς ἀληθείας τὰ οὕτω σπερμολογούμενα.

Οἱ φρονούντες τοιαῦτα, οἱ κυλιόμενοι ἐν ἀπάτῃ φοβερᾷ, πιστεύουσι βεβαίως ὅτι μόνον αὐτοὶ κρατοῦσι τὰς περγαμνὰς τῆς πολιτικῆς συνέσεως καὶ μόνον αὐτοῖς δέδοται τὸ φροντίζειν περὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, ὅπου καὶ ἂν ᾖσι, πρὸς διάσωσιν ἀλώθητον τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς αὐτῶν ἐνότητος· πᾶσαν ἀσφάλειαν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ὁμοθρόσκων ἐπιζητοῦντες, καὶ περιχαρακούντες τὴν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐκείνων ὀντότητα, τοὺς ἄλλους ἐκλαμβάνουσι λείαν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐνῶ κρίνουσιν ὡς κυριωτάτην καὶ ἀπαραδέλεπτον ἐντολὴν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν

ιδίων καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν πατρίων αὐτῶν καὶ τῶν ὁμοθρήσκων, ὅπουδῆποτε βιοῦσιν οὗτοι, ἀρνοῦνται ὅτι καὶ πάντες οἱ λοιποὶ, οἱ εἰς ἑτέρας ἐθνικότητας ἀνήκοντες, δικαιοῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ σκέπτονται καὶ ἐνεργῶσιν ἔχοντες πρὸς τοῦτο πολλοὺς καὶ μείζονας καὶ σπουδαίους λόγους καὶ ἀφορμὰς.

Οὐδεμίαν ἠρνήθημεν, οὐδεμίαν ἀρνούμεθα θυσίαν ὑπὲρ τῶν δικαίων, ὑπὲρ τῆς εὐημερίας, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς ὁ πόνος εὐρίσκεται βαθύτερον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐρριζωμένος. Ἀλλὰ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ σύστημα καὶ πρᾶγμα συντάσσεται καὶ συγκροτεῖται ἐκ συνθηκῶν τε καὶ στοιχείων διαφόρων ἐπομένως, ὑπὲρ πάντα, ἐκτὸς ὅμως τῆς θυσίας τῆς ἐθνικότητος καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῶν δικαίων αὐτῶν, ζητοῦμεν σαφέστατα ὑπὲρ ἡμῶν ὅσα καὶ οἷα ζητοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν οἱ ἄλλοι. Ζητοῦμεν νὰ σώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἐπιβληθῶμεν εἰς ἄλλους καὶ ἀδικήσωμεν αὐτοὺς, ὥς ἐκεῖνοι διὰ λόγων καὶ τρόπων καλλιπεῶν ἐπιδιώκουσι καὶ θέλουσι νὰ ἐπιβληθῶσιν. Οὔτε ἐννοοῦμεν οἰανδῆποτε περὶ συγχωνεύσεως ἰδέαν, ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνας οὐ μόνον ἀπέτυχε τὸ τοιοῦτο πείραμα, ἀλλ' ἀπέβη καὶ ἐπιζήμιον εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῷ σαββάτῳ (30 ἰούλιος) ἐγένοντο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναφ αἱ κανονικαὶ ψῆφοι τοῦ νέου μητροπολίτου **Σιδανίου**, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν μητρόπολιν Γάνου καὶ Χώρας προδιδοσθέντος πανιερ. κ. Σεραφεῖμ. Ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων πανιερ. μητροπολιτῶν Μεσημβρίας κ. Τιμοθέου, Πρεσπῶν κ. Γερμανοῦ καὶ Παραμυθίας κ. Ἱεροθέου, προέκρινεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος τὸν τελευταῖον τοῦτον, ἀνθ' οὗ, ψήφοις κανονικαῖς, ἐξελέξατο μητροπολίτην **Παραμυθίας** αὐθήμερον τὸν πανιερ. μητροπολίτην Βάρνης κ. Νεόφυτον, προκριθέντα τῶν μετ' αὐτοῦ τεθέντων συνυποψηφίων τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεσημβρίας καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλου.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῷ σαββάτῳ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ δειμνήστου μητροπολίτου Κυζίκου Ἀθανασίου κληθεὶς ὡς μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου σεβασμ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἱερώνυμος, ἀναλαβὼν τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα χθές, ὃν προσεῖπε δεόντως ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἀντιφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ νέου συνοδικοῦ καταλλήλως.

Μητρόπολις Πελαγονίας.—Τῇ τετάρτῃ (27) ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπως ἐκεῖθεν μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πελα-

γονίας κ. Βασίλειος, ὃν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. προέπεμψεν ὁ ἱερογ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος, προέπεμψαν δὲ καὶ οἱ σεβ. μητροπολῖται Πισιδείας, Εἰρήνης, Γάνου καὶ Χώρας, Γρεβενῶν, Ἐλασσώνος καὶ Σαράντα Ἐκκλησιῶν, οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι Λεοντοπόλεως, Παμφύλου καὶ Μυρέων, ὁ πανοσιολγ. ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου, καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

Οἱ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν γράφοντες περὶ ὑποθέσεως οἰαςδῆποτε φύσεως ἀνάγκη νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὸ καθήκον, ὅπερ ἔχει πᾶς ἄνθρωπος ἀγαπῶν καὶ ζητῶν τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ γινώσκων ὅτι ἀναφέρεται πρὸς ἀρχὴν πνευματικὴν προϋσταμένην αὐτοῦ. Παρατηροῦμεν ὅτι τινὲς τῶν ὑποβαλλομένων τῇ Ἐκκλησίᾳ αἰτήσεων, ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἀναφερομένων, φέρουσιν ὑπογραφὰς οὕτως εἰπεῖν γενικὰς καὶ περιληπτικὰς, αἵτινες ἠδύναντο καὶ καλὸν μάλιστα νὰ λείπωσιν εἰς τὸ ἐξῆς. Οἱ πεποιθῆσιν ἔχοντες εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἀκριβὲς τῶν γραφομένων ἔχουσι καὶ τὴν παρρησίαν βέβαια νὰ ὑπογράψωσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν· ὁ δὲ προσφεύγων εἰς τὴν σκέπην τῶν ὀνομασιῶν «ἐπιτροπῆς τοῦ λαοῦ» ἢ «ἀντιπροσωπείας» οἰουδῆτινος ὑπαρκτοῦ ἢ ἀνυπάρκτου συστήματος συνιστᾷ ἑαυτὸν ὡς ἀτολμὸν μὲν πρὸς τὴν προσωπικὴν ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων αὐτοῦ, ἀγνοοῦντα δ' ὅτι οὐδεὶς εἰς ἐπίσημον ἀρχὴν διοικητικὴν ἢ δικαστικὴν ἢ καθίδρυμα κοινωφελὲς ἀποτείνεται διὰ φαντασιωδῶν ὑπογραφῶν ἢ περιληπτικῶν ψευδωνύμων. Ὡς δὲ ἀναφοραὶ καὶ τηλεγραφήματα γεγραμμένα ἀπρεπῶς, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, οὕτως εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν δεόν νὰ τάττωνται καὶ τὰ φέροντα περιληπτικὰς, ὥς εἵπομεν, ὑπογραφὰς, δηλοῦσας ὅτι ὁ γράφων στερεῖται τοῦ θάρρους τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφομένων.

Χοροστασία.—Τῇ κυριακῇ, 31 ἰούλιος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐν τῷ ναφ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν Σταυροδρομίῳ, πληρωθέντι εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος.

Κανονικὴ ἄδεια.—Χρησιμοποιῶν τὴν χρηρηγηθεῖσαν αὐτῷ συνοδικῶς ἄδειαν ἀπῆλθεν εἰς Προῦτσιν, χάριν λουτρῶν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελος. Ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια τῷ πανιερ. ἀρχιεπισκόπῳ Σινᾶ καὶ Ραχίθους κ. Πορφυρίῳ ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, τὴν νῆσον Ἁγίον Εὐστράτιον, καὶ κατοπιν εἰς Ἁγίον Ὄρος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν μονῶν.

Συμριναίων εὐδέβεια.—Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων περὶ πρὸς, πυρκαϊχὴ ἐπισυμβάσας ἐν τῷ ἱερῷ καθεδρικῷ ἐν Σμύρνῃ ναφ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, ἐκάη μέρος τοῦ εἰκονοστασίου. Ἀγγελθέντος τοῦ ἀτυχήματος τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τηλεγραφικῶς τὴν ἐπὶ τούτῳ κοινὴν ἡμῶν θλιψιν

Οἱ εὐσεβεῖς συμυρνᾶται ἐπεδόθησαν εἰς συλλογὴν προκιρε-
τικῶν ἐράνων, πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ζημίας, ἥτις προσεγέ-
νετο ἐν ναῷ, κτισθέντι ἐπὶ τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ ἀειμνήστου
μητροπολίτου Σμύρνης καὶ κατόπιν οἰκουμενικοῦ πατριάρ-
χου Γρηγορίου τοῦ Ε'.

Μοναὶ Πόντου.—Ἐκδοθεισῶν τῶν νενομισμένων ἀ-
δειῶν, ἀπῆλθον εἰς Ρωσσίαν οἱ πανοσιώτατοι ἀρχιμανδρίται
καὶ μοναχοὶ τῶν ἱερῶν ἐν Πόντῳ μονῶν ἀγίου Γεωργίου Πε-
ριστερεῶτα κ. Θεοδοῖος καὶ ἀγίου Γεωργίου Χουτουρᾶ κ.
Ἀμβρόσιος, ἀμρότεροι μετὰ συνοδίας ἐκ δύο μοναχῶν, πρὸς
ἄθροισιν προκιρετικῶν ἐράνων ὑπὲρ τῶν δύο τούτων ἱερῶν
σεμνείων.—Ἐν ἡμέραις δυσχειμέροις, ὅτε τὸν περὶ ὑπάρξεως
ἀγῶνα ἤγον οἱ ἐν Πόντῳ ἀδελφοί, τὰ μοναστήρια τῶν με-
ρῶν ἐκείνων ἐγένοντο κέντρα ζωῆς καὶ κινήσεως, σωτηριώ-
δους, εἰς αὐτὰ δὲ κλειόμενοι εὐσεβεῖς διδάσκαλοι καὶ πνευ-
ματικοὶ συνετέλουν πρὸς διάσωσιν θρησκείας καὶ γλώσσης, ἁ-
ρξικαὶ καὶ νῦν ὑποστηρίζουσιν ὄντα δι' ἀμφοτέρους τοὺς λόγους.

Κοινότης Γάνου.—Ἐλάβομεν γνῶσιν ἐντύπου «ἱστο-
λογισμοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλεκαπιδ. Ἀδελφότη-
τος» Γάνου «Ταξιάρχου» ἐν δυὶ καὶ μὲναις σελίσιν πολλά
λέγοντος. Ἡ τῆς Ἀδελφότητος οἰκονομικὴ κατάστασις ἀναγ-
γέλλει 34,356 γρόσια τὴν ἀξίαν κτήματος ἀκινήτου 11.929
γρσ. συνδρομᾶς, ἐνοίκια καὶ προκταβολὰς 5,307 ὑπόλοιπον
παρελθούσης διαχειρίσεως καὶ 1,112 προερχόμενα ἐξ ἐρά-
νων παλαιῶν πρὸς περιτείχισιν τοῦ νεκροταφείου Γάνου—
ἐν ὧν 52,705.—Ἀπέναντι αὐτῶν εὐρίσκομεν ἔξοδα μό-
λις 551 γρσ. καὶ περίσσευμα ἐν τῷ ταμείῳ 17.797. Ἐν
τούτῳ δ' ἔγκειται τὸ πρακτικὸν καὶ κοινωφελὲς πνεῦμα τῶν
διεπόντων τὴν Ἀδελφότητα, ἥτις, ἐντὸς ἐπτά ἐτῶν, ὀλίγα
ἀριθμοῦσα μέλη, προήχθη σημαντικῶς, παρέχουσα πᾶσαν
ἡμῖν βεβαιότητα ὅτι μέζονα ἔργα θέλει ἐπιτελέσει, πρὸς
σχηματισμὸν κεφαλαιῶν ἀκροῦντος εἰς ἀνετον διατήρησιν τῶν
ἐν Γάνῳ σχολείων καὶ προαγωγὴν αὐτῶν, καὶ εἰς διάκοσμον
τῶν ἱερῶν ναῶν, ὅπως οὕτως ἐπιτευχθῇ καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ
πνευματικὴ τῶν γυναιτῶν ἀνάπλασις καὶ ἡ ἀναθέρμανσις τοῦ
θρησκευτικοῦ συναισθήματος, συνεργαζομένου ἐν τούτῳ τοῦ
πανιερ. αὐτῶν μητροπολίτου κ. Σεραφεῖμ.

Τεσσαρακονταετηρὶς διδασκαλίας.—ὑπὸ τῶν
ἐν Ἀθήναις μαθητῶν τοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ κα-
θηγητοῦ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων κ. Κωνσταντίνου Στ.
Κόντου ἐωρτάσθη ἡ τεσσαρακονταετηρὶς τῆς διδασκαλίας
αὐτοῦ, ἐν τε τῷ πανεπιστημίῳ καὶ κατ' οἶκον, πολλῶν
γενομένων προσφωνήσεων. Εἰς τὸν ἐορτάζοντα διδάσκαλον
τοῦ γένους ἡ Α. Θ. Π. ἠύξατο γραπτῶς ὑγιεῖαν ἐπ' ἀγαθῷ
τῶν γραμμάτων. Τὸ πατριαρχικὸν εὐχαιρικὸν γράμμα ἐπέ-
δωκε τῷ σεβαστῷ καθηγητῇ ὁ πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνω-
μοσύνης αὐτοῦ μεταβὰς εἰς Ἀθήνας ἐλλογ. καθηγητῆς τῆς
Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς κ. Β. Α. Μυστακίδης, ἐν τοῖς μαθηταῖς
τοῦ ἐορτάζοντος ἀριθμούμενος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἱεροψάλται.—Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν «Παρατη-
ρητὴν» τῆς Λευκάδος, ὅτι τῇ 10 μαΐου καλέσας παρ'
ἐκυτῷ τοὺς ἱεροψάλτας τῶν ἐν τῇ πόλει Λευκάδος ἱερῶν
ναῶν ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ἰθάκης καὶ Λευκάδος κ. Δανιὴλ
ἐχειροθέτησεν αὐτοὺς ἀναγνώστας. Τοῦτο, καθὼς ἐγράψαμεν
καὶ ἄλλοτε, ἔδει γενέσθαι πρὸ πολλοῦ, χειροθετουμένων,
εἰ δυνατόν, πρωτοψαλτῶν καὶ λαμπραδάρων τῶν ἐν τοῖς
καθεδρικοῖς ναοῖς ὑπηρετούντων.

**Εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ τοὺς διορισμοὺς τῶν
διδασκάλων** ἐπέστησε κατ' αὐτὰς σύντονον τὴν προσο-
χὴν αὐτῇ· ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κεντρικῇ Ἐκπαιδευτικῇ
Ἐπιτροπῇ Παρατηρηθέντος ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα βιβλιο-
πωλῶν, εἰς οὓς ἀποτείνονται συνήθως ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν,
ἀποστελλόμενοι διδάσκαλοι τυγχάνουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,
ἀκατάλληλοι, πράγματα παρέχοντες ἐνίοτε εἰς τοὺς σεβασμ.
ἀρχιερεῖς, πρὸς ἄρσιν τοῦ συμβαίνοντος ἀτόπου τούτου,
ἀπεφάσισεν ἡ Ἐπιτροπὴ, κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνε-
δρίαν, ἵνα ἐκφρασθῇ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἡ εὐχὴ ὅπως, εἰ δυνα-
τόν, ἀπὸ τῆς εἰρημένης Ἐπιτροπῆς ζητῶνται τούντεῦθεν οἱ
διὰ τὰς ἐπαρχίας τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
ἀπαιτούμενοι διδάσκαλοι. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἡ ἱερὰ Σύνο-
δος ἐνέκρινε, τοῦτο δὲ γνωστὸν γίνεται τοῖς ἀξιοτίμοις
ἐφόροις τῶν κατ' ἐπαρχίας σχολείων, οἵτινες ἔχουσι καθή-
κον ἵνα συνεργάζωνται μετὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀρχῆς
πρὸς εὐρεσιν καταλλήλων διδασκάλων, ἀφαιρουμένης τῆς
σπουδαιοτάτης αὐτῆς ἐντολῆς ἀπὸ χειρωνάκτων καὶ ἀπο-
χειροβιώτων ἀνθρώπων, εἰς οὓς ὑπὸ τινων ἐφόρων ἀντίθετο
μέχρι σήμερον. Παραδοξότατον δ' ἀληθῶς ἐτύγχανε τὸ ἔθος
τοῦ ζητεῖσθαι διδασκάλους ἀρμοδίους ὑπ' ἀνθρώπων ὅλως
ἀναρμοδίων πρὸς τοῦτο. Ἐντεῦθεν καὶ διδασκαλίᾳ ἠθικῇ
καὶ γραμματικῇ διάστροφος ἐγένετο, καὶ πόλεμος ὑπὸ τινων
διδασκάλων κατ' αὐτῆς τῆς μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης ἐκη-
ρύττετο μεταξὺ παιδίων καὶ μεταξὺ τῶν ἀπλουστέρων.
Ταῦτα πάντα, χάριν λόγων ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν, πρέπει
νὰ παύσῃσι γινόμενα.

Οἱ ἐκτροχιασμοὶ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν
«λογιωτάτων» τῶν πρὸς τινὰς καινοτομίας ἀνοήτους εὐπη-
φόρων εὗρον ἐν Κρήτῃ τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν. Νέοι
κρήτες, ἄρτι τὰ τῶν σχολείων ἐδῶλια λιπόντες, σὺν τού-
τοις δὲ καὶ τινες δημοσίας θέσεις, ὡς φαίνεται κατέχοντες,
συνέπηξαν ἐν Χανίοις σύλλογον, τίτλον ἔχοντα ἡμερόβιον
«Σ.λομὸς» καὶ κανονισμὸν ἔχοντα καὶ σκοπὸν «μὲ τὸ ὄργα-
νὸν τοῦ ἐθνικοῦ γλωσσίου (!!!) νὰ διδάξῃ τὸ θάρρος στὴν
ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην στὴν πρόοδον, χτυπώντας τὴν πρό-
ληψιν». Τοιαῦτα μετὰ θράσους ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ τοῦ
καταστατικοῦ γράφουσι, τοιαύτας δὲ καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκα-
τάληπτους ιδέας οὐ μόνον διὰ τοῦ κανονισμοῦ ἐζήτησαν
οἱ καινοτόμοι λογιώτατοι νὰ εἰσαγάγῃσιν ἐν κοινωνίᾳ ζη-
λούσῃ τὰ πάτρια, ἀλλ' ἐτόλμησαν νὰ καταστήσωσι τῷ λαῷ

κοινά, και διά δημοσίων διαλέξεων. Ἐν τούτοις ὁ λαὸς τῶν Χανίων, ὁ τρανὰ μαρτύρια φιλοπατρίας ἀκριβοῦς πᾶσι παρασχών, οὐδ' εἰς τὸ κρούσμα τοῦτο τῆς ἐκφύλου νόσου ἔμεινεν ἀπαθής, ὡς ἀγγέλλουσιν αἱ κρητικαὶ ἐφημερίδες· «ὡς ἐξ ἐνὸς πτόματος ἀπεδοκίμασεν αὐτοὺς, μέχρις οὗτο ἠνάγκασε καὶ νὰ δηλώσωσιν ὅτι διαλύουσι τὰν σύλλογον». Μανθάνομεν δ' ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ τῆς Κρήτης ἀρχὴ ἀπεφάσισε ν' ἀπολύσῃ ἐκ τῶν κυβερνητικῶν θέσεων καὶ πάντας τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν φατρίαν τῶν λεγομένων μαλλιαρῶν. —Τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Χριστιανικοῦ Φωτός» τῶν Χανίων καὶ παράρτημα αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐκδόθεν χαρακτηρίζει τὴν τάσιν τῶν Προκρουστῶν τῆς γλώσσης ὡς ἐθνικόν καὶ ἀντιθηρησκευτικὴν, ζητοῦν νὰ μεταβάλῃ τὰς περὶ γλώσσης ιδέας τῶν καινοτόμων νεανιῶν, οὓς ἡ λαϊκὴ τῶν κρητῶν ἐξέγερσις πραγματικώτερον ἠνάγκασε νὰ μὴ πηδῶσιν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.

Μητροπολίτης Σβορνικίου Γρηγόριος.—Εἰδήσεων ἐπισήμων ἐκ τοῦ ὅλων ληφθεισῶν περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου μητροπολίτου Σβορνικίου Γρηγορίου Ζήφοβιτς, ἀναγράφομεν νῦν, κατὰ καθήκον, τὰ περὶ αὐτοῦ.—Προσβληθεὶς ὁ αἰδὼς ὑπὸ ἀποπληξίας τῇ 27 ἰανουαρίου, μετέβη κατ' ἀρχὰς μαρτίου εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Μερίνσκη (χωρίον) τῆς Κροατίας παρὰ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἐφημερίῳ ἐκεῖ ὄντι, παρ' αὐτῷ δὲ μένων μετέστη πρὸς Κύριον τῇ 24 ἀπριλίου, καὶ ἐκηδεύθη, κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς διαθήκης αὐτοῦ, ἐν Ἀνω Κάρλοβιτς τῆς Κροατίας, ἐν τῷ νεκροταφείῳ δὲ τῆς πόλεως ταύτης ἐτάφη. —Τῆς κηδείας πρέσβη ὁ πανερ. μητροπολίτης Βιχάτης καὶ Βιχάτης κ. Βασίλειος μετὰ δεκαπέντε πρεσβυτέρων, παρόντων ἀντιπροσώπων τῆς τε αὐστρουγγικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν Ἑρζεγοβίνης καὶ Βοσνίας καὶ Κροατίας, ἀπηγγέλθησαν δ' ἐν τῇ κηδείᾳ λόγοι τρεῖς.—Ἐβδομήκοντα ἔτη ὁ κείμενος Γρηγόριος διετέλεσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑπτὰ κατηχητὴς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀνω Κάρλοβιτς, ἐπ' ἀγαθότητι καὶ μετριοπροσύνη διακρινόμενος καὶ ἐπὶ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως. Τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμματα, ἡ «Λειτουργικὴ» καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας» ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μέχρι καὶ σήμερον χρησιμεύουσιν ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς μέσης παιδείας ὡς καλὰ διδασκὰ βιβλία.—Μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου, τὰς τῆς ἐπαρχίας ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις διευθύνει τὸ ἐπαρχικὸν ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον, ὅπερ διέταξε τοὺς ἱερεῖς ἵνα μνημονεύωσι κατὰ τὰς ἱερὰς τελετὰς τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, εἰς ὃν ὑποβάλλει νῦν ἐγγράφως τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας, διὰ τὸ τηλεγράφημα τῆς Α. Θ. Π. ἐν ᾧ, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Σβορνικίου Γρηγορίου, συνεμερίζετο τὸ πένθος τῶν εὐσεβῶν τέκνων τοῦ μεταστάτης.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μόνος περιοδεύων ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διωρίσθη ὑπὸ τῆς διαχειριστικῆς τοῦ περιοδικοῦ Ἐπιτροπῆς ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης, ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γραφείου αὐτοῦ. Ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης ἐναντι τῶν παρ' αὐτοῦ εἰσπραττομένων συνδρομῶν θέλει ἐκδίδει διπλοτύπους ἀποδείξεις, ἡρθημένους, φερούσας τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθύνοντος τοῦ Γραφείου ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικάνη καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κωνσταντίνου Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Κατὰ συνέπειαν, ὡς καὶ προλαβόντως ἐδηλώθη, πᾶσα παρ' οἰουδήτινος ἐτέρου προσώπου, ἐφωδιασμένου διὰ προγενεστέρων συστατηρίων γραμμάτων, εἰσπραξίς δικαιωμάτων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» θεωρεῖται ἄκυρος καὶ μὴ γενομένη.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ
ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Γρόδια 5.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 23 μάρτου τῆς ρωσικῆς Βουλῆς (Δούμα), συζητουμένου τοῦ νομοσχεδίου περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Στολυπιν πρόβη εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας δηλώσεις: «Προκειμένου περὶ ζητήματος προκαλοῦντος τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον, οἷον εἶναι ὁ περὶ ἀνεξιθρησκείας νόμος, ἀναγκαῖος παρίσταται ὁ καθορισμὸς τῶν σχέσεων τῆς Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως. Ἀπὸ δύο ἤδη ἐκκτονταετηρίδων, αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἐκανονίζοντο διὰ τῆς συνήθους νομοθετικῆς ὁδοῦ. Διότι, ἡ Ἐκκλησία δεόν μὲν νὰ ἀπολαύῃ ἀπολύτου ἐλευθερίας ἐν τοῖς δογματικοῖς ζητήμασι καὶ πλήρους αὐτονομίας ἐν ἅπασι τοῖς ζητήμασι τοῖς συναφέσι πρὸς τοὺς ἐκκλησια-

στικούς νόμους και κανόνες, ἀλλ' εἰς τὴν Πολιτείαν ἀπόκειται ἡ διακανόνισις τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας σχέσεων.

» Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχεδίου, καίπερ θεωρητικῶς οἱ πάντες ἐσμὲν ὁπαδοὶ τῆς ἀπολύτου θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, εἶναι ὅμως λίαν ἀμφισβητήσιμον ἂν πρέπη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναπόφευκτος ἡ διὰ νόμου προκήρυξις τῆς ἐλευθερίας ἐκάστου πολίτου ὅπως μεθίσταται ἀπὸ χριστιανικῆς κοινότητος εἰς μὴ χριστιανικὴν τοιαύτην. Καθόσον, οὐδαμῶς θεωροῦμεν ὡς εὐκταῖον ὅπως, ἐν παρασχωμένῃ εἰς ὀλίγας δεκάδας προσώπων, ἀπαρνηθέντων ἤδη τὸν χριστιανισμόν, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπισημοποιῶσι τὴν ἀπάρνησιν αὐτῶν ταύτην, γένωνται ἀποδεκταὶ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ ρωσικοῦ κράτους, κράτους οὐσιωδῶς ὀρθοδόξου, ἀρχαί, δυνάμει τῶν ὁποίων ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ αἱ ἀλλοδαφαὶ φύσεις θρησκευτικῇ δοξασίᾳ θέλουσιν ἐξισωθῇ ἐν τοῖς ὅμοισι τοῦ λαοῦ. Διότι, πρόκειται περὶ ζητήματος συνειδήσεως σοβχωράτου, ἀποκλείοντος τὴν συσχέτισιν αὐτοῦ πρὸς οἰαςδήποτε πολιτικῆς φύσεως βλέψεις καὶ ιδέας». Προσέθηκε δ' ἐν τέλει ὁ ρώστος πρωθυπουργὸς ὅτι ἡ Κυβέρνησις παρμένει ἐκτὸς τῶν κομμάτων, πιστὴ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν προκήρυξιν τῆς 30 Ὀκτωβρίου, καὶ δεόν νὰ μὴ λησμονῇται ὅτι ὁ Τσάρος, ὅστις θὰ ἐπικυρώσῃ τὸν ὑπὸ συζήτησιν νόμον, θεωρεῖται παρ' ἐκτὸν ἑκατομμυρίων ὑπηκόων του πρὸ παντὸς ὀρθόδοξος Αὐτοκράτωρ.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ ΚΑ' τεύχους)

ΙΗ'—Ἐτι τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ, Διονύσιος καὶ Ἱεροθεοῦ οὐ τῶν ἀποστόλων εἰσὶ διδασκαλοὶ, οὐδὲ τῆς εὐσεβείας καθηγεμόνες.

ΙΘ'—Ἐτι τὰ διακεκριμένα, τὸ Πατὴρ ὑπερούτιον ὄνομα καὶ χρῆμα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· οὐδεμιᾶς ἐν τούτοις ἀντιστροφῆς, ἢ ὅπως κοινότητος ἐπεισαγομένης, οὐκ ἄρα τὸ πηγάζειν καὶ τῷ Υἱῷ· ἡ γὰρ κοινότης ἀπείρηται.

Κ'—Ἐτι ὁ λέγων μόνην πηγὴν θεότητος τὸν Πατέρα, πᾶσα ἀνάγκη μὴδὲν ἄλλο λέγειν ἐν τῇ Τριάδι πηγὴν· εἰ δὲ τοῦτο, οὐδὲ προβολεὺς ὁ Υἱός, οὐδὲ αἷτιος.

Ἐνστ. Ἀλλ' ἡμεῖς μόνην πηγὴν θεότητος λέγομεν τὸν Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ μόνου.

Λύσ. Εἰ μὲν οὖν ὁ Πατὴρ μόνη πηγὴ θεότητος ἀπλῶς, ἀνάγκη καὶ τοῦ Υἱοῦ· οὐ μὴν εἰ τοῦ Υἱοῦ μόνη, καὶ ἀπλῶς ἀνάγκη λέγεσθαι μόνη.

Ἐνστ. Καὶ πάλιν εἰ νὰ πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸν λόγον βιάζοιτο τις, πηγὴ ἐστὶν ὁμοῦ καὶ Πνεύματος, ὡς ἀφοτέρων ὁμοῦ, οὐ μέντοι καὶ ἑκατέρου μόνος.

Λύσ. Ἀλλ' εἰ μόνη τοιάδε πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ, ἀνάγκη μὴ ἀπλῶς πηγὴ λέγεσθαι μόνη, καὶ τούτῳ μόνη

καὶ οὐ μόνη πηγὴ· ὥσπερ εἰ ὁ ἄνθρωπος ζῶν γελαστικόν, ἀνάγκη οὐ μόνον ζῶν.

Ἐνστ. Ἀλλως τε μόνη πηγὴ θεότητος, ὡς οὐκ ἐκ πηγῆς ὢν, ὁ δὲ Υἱὸς καὶ πηγὴ ἐστὶ τοῦ Πνεύματος, καὶ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Πατρὸς.

Λύσ. Εἰ μὲν οὖν ἔλεγε Διονύσιος μόνον πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ, οὐκ ἔλέγετε ἂν ἐναντία, νῦν δὲ μόνη λέγει πηγὴ. Εἰ οὖν καὶ ὁ Υἱός, οὐκ ἐστὶν ὁ πατὴρ μόνη· ἔτι μόνη, ἀνάγκη καὶ μόνον, ἀλλ' οὐ τούναντίον. Ἐτι εἰ μόνη πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ, καὶ ταύτῃ τοῦ Υἱοῦ διακρίνεται, ὁ Υἱὸς εἴη ἂν πάντως οὐ πηγὴ θεότητος, ἄρα ἡ διὰ τὸ μὴ πηγάζειν τὴν αὐτοῦ, ἢ τοῦ Πατρὸς, ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦτο ἂν εἴη.

Ἐνστ. Ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πατὴρ μόνη πηγὴ, ὅτι μόνος αἷτιος τῶν δύο ὁμοῦ, οὕτως οὐ πηγὴ θεότητος, ὅτι περ οὐχ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος ὁμοῦ, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος μόνου.

Λύσ. Διὰ τὰ αὐτά, οὐδὲ ὁ Πατὴρ μόνη πηγὴ, ὅτι οὐδὲ αἷτιος ἑαυτοῦ, μᾶλλον δὲ οὐ πηγὴ, ἀλλὰ καὶ πηγὴ, καὶ οὐ κυρίως ἑκάτερον.

ΚΑ'—Ἐτι καὶ ἐπὶ τῶν οὐσιωδῶν καὶ ἐπὶ τῶν προσωπικῶν [φ. 139β] ὅπερ ἔχει καὶ ἀπλῶς ἔχει, οὐ μὴν δὲ πῇ μόνος, πῇ δὲ μόνος, ἄρα καὶ πῇ μόνη.

ΚΒ'—Ἐτι εἰ τὸ κοινόν οὐκ ἂν ἰδιάζον γένοιτο, πῶς ἂν τὸ ἰδιάζον κοινόν;

ΚΓ'—Ἐτι ἀνάγκη λατίνους τῶν δύο πάντως ἐλέσθαι τὸ ἕτερον, ἢ Διονύσιον ἀσεβείας γράψασθαι τὸ πηγάζειν θεότητα τὰ πρόσωπα διαστήσαντος, ἢ ἑαυτοῦ εἰς βλασφημοῦντας τάττειν.

ΚΔ'—Ἐτι θεολόγοις χάρισμα τὸ θεολόγοις ἐξηγήσασθαι, οὗτοι δὲ εἰσὶ Μαξιμὸς τε καὶ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἰωάννης καὶ Θεόδωρος ὁ τῶν Γραπτῶν.

ΚΕ'—Ἐτι ὥσπερ ἀγέννητος μόνος ὁ Πατὴρ λέγεται, μόνος δὲ γεννητὸς ὁ Υἱός, καὶ μόνον ἐκπορευτὸν τὸ Πνεῦμα, οὕτω καὶ μόνη πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ ἐστὶ καὶ οὐκ ἄλλος.

ΚΣΤ'—Ἐτι εἰ μόνος ὁ Πατὴρ πρὸ τῶν ἄλλων ἀναίτιος, καὶ μόνη πηγὴ ὁ αὐτός· εἰ δὲ μόνη πηγὴ Υἱοῦ μόνου, ἢ τῶν δύο ὁμοῦ· ἢ ὡς ἐξ ἄλλης πηγῆς, πῶς εὐτάκτως καὶ καὶ εὐσυνόπτως αὐτὰ παρέδωκεν;

ΚΖ'—Ἐτι εἰ οἱ θεολόγοι τὸ πηγάζειν κοινόν ἔλεγον Πατρί καὶ Υἱῷ, ἡμεῖς δὲ μόνῳ τῷ Πατρί προσεῖναι ἐλέγομεν, οὐ ἂν ἐποιῶμεν. Οὕτω καὶ μόνον τὸν Πατέρα λεγόντων, ἡμεῖς καὶ τῷ Υἱῷ νέμοντες, θεολόγοις οὐ πείθεσθε.

ΚΗ'—Ἡ πρώτη Σύνοδος ἐν τινὶ κεφαλῇ τῶν πράξεων τοιάδε φη πρὸς τὸν διαποροῦντα φιλόσοφον· «Δέχου μίαν θεότητα Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐκπορευομένου ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς, ἰδίου δὲ ὄντος τοῦ Υἱοῦ».

ΚΘ'—Ἐτι πρὸς τὸν αὐτὸν φιλόσοφον· «Μία μὲν ἡ φύσις, τρία δὲ τὰ πρόσωπα λεκτέα, πηγὴ, ποταμός, ὕδωρ, ἀλλ' οὐδεὶς καλεῖ τὸν ποταμὸν πηγὴν, ἢ τὴν πηγὴν ποταμόν».

Ἀθανάσιος. Ἐτι ὁ τοῦ χοροῦ τούτου κορυφαῖος φησὶ· «Χωρίζομεθα τῶν ἰουδαϊζόντων καὶ λεγόντων ἓνα Θεόν,

οὐχ ὅτι μόνον ἀγέννητος καὶ μόνος πηγὴ θεότητος, ἀλλ' ὡς ἄγονον Υἱοῦ, καὶ ἄκαρπον ζῶντος λόγου».

Συνόδου.—«Ἐτι πιστεύομεν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τῷ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον».

Θεολόγος.—Ἐτι κορυφαῖος καὶ ταύτης Γρηγόριος σὺν Νεκταρίῳ· «Ὁς πάντα ἔχει ὁ Πατὴρ, φησί, τοῦ Υἱοῦ πλὴν τῆς αἰτίας».

Θεολόγος.—Ἐτι· «Αἱ ιδιότητες Πατρὸς μὲν καὶ ἀνάρχου καὶ ἀρχῆς ἐπινοούμενου, ἀρχῆς δὲ ὡς αἰτίου καὶ ὡς πηγῆς, Υἱοῦ δὲ ἀνάρχου μὲν οὐδαμῶς, ἀρχῆς δὲ τῶν ὅλων».

Θεολόγος.—Ἐτι· «Ὁ μὲν γεννήτωρ καὶ προβολεὺς, τῶν δὲ τὸ μὲν γέννημα, [φ. 140α] τὸ δὲ πρόβλημα». Ἐτι· «Πάντα ὅσα τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος, πλὴν τῆς υἰότητος». Καὶ πάλιν· «Πάντα ὅσα ὁ Υἱὸς καὶ τοῦ Πνεύματος, πλὴν τῆς γεννήσεως».

Α'—Εἰ γοῦν ὁ Υἱὸς τοῦ Πνεύματος προβολεὺς, ψεύδος τὰ Γρηγορίου· εἰ δ' οὖν καὶ προβολεὺς τὸ Πνεῦμα· εἰ δὲ ἄτοπα ταῦτα, ψεύδεσθαι ὁμᾶς ἀναγκαῖον.

ΑΑ'—Ἐτι Νεστόριος ἐν τῇ Γ' Συνόδῳ· «Πιστεύομεν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὔτε Υἱὸν ὀνομάζοντες, οὔτε διὰ τοῦ Υἱοῦ τὴν ὑπαρξίν εἰληφέναι, χρὴ δὲ καὶ περὶ τῆς οἰκονομίας εἰδέναι».

ΑΒ'—Ἐτι τί πρὸς ταῦτα ὁ τῶν ἁγίων ἐκείνων χορός; «Εἰ φωραθεῖεν τινές, ἢ φρονούντες, ἢ διδάσκοντες τὰ Νεστορίου δόγματα περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὑποκείσθωσαν τῇ ἀποφάσει».

ΑΓ'—Ἐτι Κύριλλος γράφων Νεστορίῳ φησὶ· «Ὡς ἀναγκαῖον ἐστὶ τὴν σὴν εὐλάβειαν ἀνθεματίσαι ταῦτα, ἃ ὑποτέτακται τῇ ἐπιστολῇ, εἰσὶ δὲ δύο καὶ δέκα, οὐδὲν περὶ τῆς τοῦ Πνεύματος ἐκπορεύσεως μνημονεύσας ἀναφάνεται».

ΑΔ'—Ἐτι· «Εἰ τις τὸν ἕνα Χριστὸν δοξάζεσθαι παρὰ τοῦ Πατρὸς, ὡς ἄλλοτρίᾳ δυνάμει τῇ δι' αὐτοῦ χρώμενον, οὐχὶ μᾶλλον ἴδιον αὐτοῦ τὸ Πνεῦμα φησὶ, δι' οὗ καὶ ἐνήργησεν, ἀνάθεμα».

(ἔπεται τὸ τέλος)

† ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ

Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις συντάκτης τῆς «Νέας Σιών» ἱεροδιάκονος κ. Τιμόθεος Θέμελης, ἐκ τῶν πλέον πολυμαθῶν νεωτέρων κληρικῶν, ἐπὶ πολὺ ποιησάμενος τὰς διατριβὰς του λόγῳ σπουδῆς ἐν Ὁξφόρδῃ, ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ τεύχει ἱανουαρίου—φεβρουαρίου ἐ. ἔ. τῆς «Νέας Σιών», ἀνέκδοτον ἄχρι τοῦδε ἐπιστολὴν Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, πατριάρχου τότε Ἀλεξανδρείας πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Abbot.

Πλὴν τῶν κριτικῶν πορισμάτων, ἃ συνάγει ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ κ. Θέμελης, θίγομεν ἡμεῖς καὶ ἄλλα ἀξιοπαρατήρητα σημεῖα αὐτῆς.

Ὁ Λούκαρις ἀπαντᾷ «τοῖς συνετωτάτοις γράμμασι» τοῦ Abbot, καὶ δικαιολογεῖται διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἀπαντήσεως. Ἀλλὰ παραμένει τό γε νῦν ἄγνωστον τί ἐμπεριείχον καὶ τί ἐζήτει ὁ Abbot διὰ τῶν συνετωτάτων γραμμάτων του, εἰς ὅπερ ὁ Λούκαρις προθύμως προσφέρεται, χωρὶς ὅμως νὰ μνημονεύῃ τοῦ αἰτήματος. Καὶ οὐ μόνον διὰ τὸ αἶτημα τοῦτο τοῦ Abbot διατίθεται ὁ Λούκαρις προφρόνως, ἀλλ' ἄγαν εὐγενῶς γνωρίζει ὅτι καὶ διὰ πᾶν ἄλλο ὅ,τι οὖν πρόθυμος παραμένει· «ἡμεῖς γὰρ ὅπερ ἦν ἡμέτερον χρέος ἐτοίμως ἔχομεν ἀντιγράψαι καὶ πᾶν ἄλλο πληρῶσαι ὅ,τι οὖν ἠθέλητε κελεύειν ἡμῖν». Ἐκ τῆς δικαιολογίας δὲ τῆς βραδείας ἀπαντήσεως καταφαίνεται ἡ ἐν Πολωνίᾳ προπαγανδιστικῇ δρᾷσις τῶν λατίνων «διὰ τῆς ἰησουϊτικῆς τέχνης καὶ πονηρίας», ἐξ ἧς ὁ Λούκαρις ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου εἰς τὰ μέρη τῆς Δακίας, ἵνα ἐκεῖθεν ἐπικουρούμεν τοῖς πλησίον ἐν Πολωνίᾳ χριστιανοῖς. Ἐκ τούτων γεννᾶται ἑτέρα ἀπορία, διὰ τί μετέβη εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ Λούκαρις εὐρισκόμενα ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας του καὶ οὐχὶ οἱ ἐγγύτερον παροικοῦντες ἱεράρχαι. Σημαίνει ἄρα γε τοῦτο τὴν ζωὴν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἀνδρὸς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, ἐξ ὧν παρωτρύνθη καὶ ἐσπευσεν ἐκεῖ ἵνα ἀντιδράσῃ κατὰ τῶν ἰησουϊτικῶν ἐνεργειῶν; Ἦσαν δὲ τότε οἱ ἁγῶνες τῶν λατίνων ἐν μεγίστῃ ἀκμῇ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, ἀφοῦ «οἱ παῖδες οὐχ ὑπακούουσι τοῖς γονεῦσι· καὶ δύο θρησκείαι ἐν μιᾷ οἰκίᾳ χωροῦσιν», οἷτινες ἰησοῦται ἐμόχθουν «ἄλλην προβάλλοντες κεφαλὴν καὶ ἄλλο θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας παρ' ὃ ὁ Παῦλος».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Λουκάρεως εἶναι ἀξιοπαρατήρητος καὶ ἐξ ἄλλων σημείων, ἃτινα μένουσι δυσεξήγητα, ἀφοῦ δὲν γνωρίζομεν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Abbot, εἰς ἣν τόσον κεκαλυμμένως ἀπαντᾷ ὁ Λούκαρις, μὴ διευκρινίζων τὰ αἰτήματα. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Abbot ἐν τῇ ἐπιστολῇ του οὐ μόνον αἰτήματα προέβαλλεν, ἀλλὰ καὶ ὑπέσχετο συνδρομὴν καὶ προθυμίαν τόσον τοῦ ἰδίου ὅσον καὶ, τὸ σπουδαιότερον, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἰακώβου. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Λούκαρις ἐκφράζει παραμυθίαν «διὰ τὴν ἀγαθὴν τοῦ Abbot προθυμίαν, καὶ μάλιστα διὰ τὴν φιλόχριστον γνώμην τοῦ γαληνοτάτου καὶ θεοστέπτου βασιλέως Ἰακώβου», οἷτινος διὰ μακρῶν πλέκει τὸ ἐγκώμιον, παριστῶν αὐτὸν ὡς τὸν ἰδεώδη τύπον βασιλέως τοῦ Πλάτωνος «οἷον ἐπόθει ὁ καλὸς φιλόσοφος, ἔχειν ἐν εὐτυχιστάτῃ καὶ εὐδαιμονούσῃ πολιτείᾳ, βασιλεὺς δηλονότι φιλόσοφον καὶ φιλόσοφον βασιλέα». Ἀναμφιβόλως ἡ ἐκδηλουμένη προθυμία τοῦ Abbot καὶ ἡ ὑπισχνουμένη τοῦ Ἰακώβου θὰ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργειαν κατὰ τῶν λατίνων ὡς δηλοῦται σχεδὸν ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς μετὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν δεινῶν ἐκ τῶν προπαγανδιστικῶν λατινικῶν ἐνεργειῶν. . . . ταύτη οὖν τῇ κακίᾳ ἔκρινα ἀπαντῆσαι διὰ τῆς ἐπικουρίας τῆς σῆς, μακαριώτατε, ἣν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ βέβαιος εἰμι χρήσιμον ἔσεσθαι, ἐπεὶ ἐν ταύτῃ καὶ ὁ γαληνότατος κυδόκησε βασιλεύς. Ἐκλιπαρεῖ δὲ τὴν ἐπικουρίαν ταύτην, ἀφοῦ «οὐδεὶς ἄλλος ὁ ἐπικουρῶν· οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀμαθὶς ἐχόμενοι σιγῶσιν».

Ἐν δὲ μέσον καταπολεμήτως τῶν λατινικῶν ἐνεργειῶν θά-
ητο καὶ ἡ ἀποστολὴ εἰς Ἀγγλίαν πρὸς σπουδὴν νέων ἀέπι-
τηδείων ἐν τῇ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπηρεσίᾳ, ὅπερ φίνεται εἶ-
χε προτείνει ἢ προταθὲν ἀπεδέχθη ὁ Abbot. Ἐτερον ἀξιο-
σπούδαστον σημεῖον τῆς ἐπιστολῆς εἶναι ἡ ἐκδηλουμένη
θλίψις τοῦ Λουκάρεως διὰ τὴν ἔλλειψιν χριστιανοῦ βασιλέως
ἐν Ἀνατολῇ «διὰ γὰρ πολλὴν παρὰχώρησιν ἡμεῖς χριστιανοῦ
ἀποροῦμεν βασιλέως, μόνον ἔχομεν ἐπικουροῦντα τὸν Χρι-
στόν, ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ πνέομεν».

Τοιαύτη ἡ ἐπιστολὴ, ἥς ἀντίγραφον ὑπάρχει ἐν τῇ βι-
βλιοθήκῃ τῆς Ὁξφόρδης, ἐξ οὗ ἡ τοῦ κ. Θέμελη δημοσίευσίς,
κατακρινέται μάλιστα, ἐξ ἀντιγραφικῶν λάθους βεβαίως, ἄνευ
χρονολογίας.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Λουκάρεως, αἵτινες τιμη-
ματικῶς δημοσιεύονται, καταφθινεῖται ὁ ζῆλος τοῦ ἀνδρὸς
πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν παπικῶν ἐνεργειῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ·
ἐν πολλαῖς δὲ, ἐξαιτούμενος τὴν συνδρομὴν τῶν ἀγγλῶν κλη-
ρικῶν, ἀνομολογεῖ ἄπελπις ὅτι οὐδαμοῦ ἀλλοτρίου διαβλέπει
βοήθειαν ἐν τῇ ἐν σκότει καὶ ἀμαθείᾳ βίωσιν Ἀνατολῇ.
Ἀλλὰ καταφθινεῖται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων καὶ ἡ παι-
δεία ἀλλὰ καὶ φιλοπατρίξ τοῦ Λουκάρεως, ἀναζητοῦντος καὶ
ἤδη χριστιανὸν βασιλέα.

Τοιαῦτα διδάγματα ἀπεκάλυψεν ἡμῖν καὶ ἡ ἐν τῇ
«Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» (ἔρ. 43, 1907) δημοσιευθεῖσα
ἐπιστολὴ τοῦ Λουκάρεως πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Τρανσυλβα-
νίας GAVOR τοῦ 1680 ἔτους, ἥς μακρὰν ἀνάλυσιν ἐδημο-
σίευσεν ἐν τῇ «Νέᾳ Σιών» (τεύχος μαρτίου 1908).

Ἀρχιμ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΒΕΛΑΝΙΔΙΩΤΗΣ.

21. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΚΑ΄.

Ἡ ἑβδόμη τοῦ μηνὸς ἰουνίου ὀρίζεται πρὸς ἀνά-
μνησιν τῆς ἀθλήσεως τῶν ἁγίων μαρτύρων **Θεοδό-
του** ἐπισκόπου Ἀγκύρας, Ποταμιαίνης καὶ Λυκαρίω-
νος καὶ τινων ἐτέρων. Ὁ ψαλλόμενος ἐν τῷ ὁρθρῷ τῆς
ἐορτῆς **κανῶν** ἀναφέρεται μὲν εἰς τὸν Θεόδοτον μό-
νον, ἔστι δ' ἔργον Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης τοῦ στου-
δίτου. — Περὶ τῶν **λειψάνων** τῶν ἁγίων ἐπτα παρθέ-
νων, ἃ διεφύλαξεν ὁ ἱερός Θεόδωτος (ἐκμάσας ἴσως
ἐν ἀρχαῖς τῇ. Δ' ἐκατονταετηρίδος) γραφεῖται (σελ.
152 τοῦ Γ' τόμου) ἐν τῷ «Λεξικῷ κριτικῷ τῶν θαυ-
ματουργῶν εἰκόνων καὶ λειψάνων» ὁ Collin de Plancy
ὡς καὶ περὶ Θεοδότου ἀπίθανον ἱστορήμα. Τὴν **ἀθλη-
σιν** αὐτοῦ ἱστόρησε Νεῖλός τις, ἡ δὲ συγγραφὴ αὐ-
τῇ εὐρηται ἐν τῇ πολυτιμῇ συλλογῇ τῶν βολλανδι-
στῶν. Ἐτεροι ἀφηγήσεις τῆς ἀθλήσεως αὐτοῦ περιε-
σώθησαν ἐν ἁγιοταφικοῖς χειρογράφοις τῆς IB' καὶ
τῆς IG' ἐκατονταετηρίδος.

*

Ἐπὶ βυζαντινῶν ἤγετο κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην

πανήγυρις ἰδίᾳ ἐν ναῷ τινι σεμνυνομένῳ ἐπ' ὀνόματι
τῶν κατὰ τὴν 7 ἰουνίου γεραιρομένων Ζηναΐδος μάρ-
τυρος καὶ Αἰσίας καὶ Σωσάνης μαθητριῶν Παγκρα-
τίου ἐπισκόπου Ταυρομενίου. — Εἰρήσθω ὅτι παλαιὰ
ἐορτολογία τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ὀρί-
ζουσι τὴν μνήμην Ζηναΐδος τῇ 6 ἰουνίου.

*

Ἡ 7 ἰουνίου ἀναμνησκεί ἡμῖν τὸν κατὰ τὴν
ἡμέραν ταύτην τοῦ ἔτους 421 γενόμενον γάμον τοῦ
νεαροῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ μετὰ τῆς
ἐπὶ καλλονῇ τε καὶ παιδεύσει περιφήμου τότε (θυ-
γατρὸς τοῦ φιλοσόφου Λεοντίου) Ἀθηναΐδος, τῆς ἐν
τῷ θεῷ βαπτίσματι κληθείσης Εὐδοκίας — 7 ἰουνίου
τῷ 912 ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ
Σοφοῦ Λέοντος ἀδελφός — καὶ κατὰ τὴν 7 (ἢ 9) ἰου-
νίου τοῦ 1799 ἐγένετο ἡ μετὰ χρεῖαν τετρακοσίων
δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν, ἐκλογὴ καὶ πάλιν ὀρθοδόξου
μητροπολίτου Κερκύρας, ἐκλεγέντος τοῦ Μαντζάρου,
ὅστις, πρὶν χειροτονηθῇ, ἀπεβίωσε τῇ 21 Σεπτεμ-
βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. — Τῇ 7 ἰουνίου τοῦ 1799 ἡ
προσωρινὴ γερούσια τῶν Ἰονίων νήσων ἀπεφάσισε
τὴν ἵδρυσιν δημοσίων βιβλιοθηκῶν καὶ σχολείων
ἐν ταῖς νήσοις ταύταις.

*

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀλη-
θείας» ἐγένετο μνεία Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου,
οὗ βιογραφία ἐκτενὴς εὐρίσκεται τύποις ἐκδομένη.
Συντέμνοντες τότε τὸν περὶ Συμεῶν λόγον, ἐκτείνομεν
αὐτὸν, χάριν τῶν φιλοστόρων, σήμερον, ὅπως ἀπαν-
θίσωμεν ἐκ τοῦ καλοῦ τούτου ἱστορικοῦ μνημείου
εἰδήσεις τινὰς οὐχὶ ἀχρήστους, ἀναγομένας εἰς τὴν
ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν καθόλου. Οὕτως ὁ βιογρά-
φος ἀφηγεῖται ὅτι, θανόντος Ἐφραιμίου τοῦ πατρι-
άρχου τῆς Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης (545), εἰργά-
ζοντο ὑπὲρ ἐαυτῶν πολλοὶ τὸν θρόνον ἀντιπαραγ-
γελλόμενοι. Δομνίνος δέ τις, τὴν πατρίδα θρᾶξ, διεν-
θυνητὴς τοῦ ἐν Λυχνιδῷ (τῆς Μακεδονίας) πτωχοτρο-
φείου, καταλαβὼν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐνεκεν
ὑποθέσεων καὶ πολλοῦ ἀνακτορικοῦς γνωρίσας, εἰ-
σήχθη δι' αὐτῶν πρὸς Ἰουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτο-
ρα· «ὁ δὲ, κανονικῆς ἀκριβείας, ἀποστολικῶν τε πα-
ραγγελμάτων ὀλίγα φροντίσας, τῇ πρώτῃ τοῦ ἀνδρὸς
θέᾳ καὶ τὴν ψῆφον συνάπτει. «Ἴδου ὁ τῆς Ἀντίχου
πατριάρχης» εἰπὼν. Καὶ τὸν θρόνον εὐθέως ὁ Δομνί-
νος καταλαμβάνει». Μανθάνομεν δὲ περὶ τοῦ Δομνί-
νου (ἢ Δόμνου) τούτου, ὅτι ἐπεχείρησε ἵνα ἀπομακρύ-
νη τοὺς ἐκ λέπρας πάσχοντας, εἰς οὓς ὁ τε δῆμος
τῶν ἀντιοχείων καὶ ὁ μακάριος πατριάρχης Ἐφραί-
μιος εἶχον ἀναγνωρίσει προσφυᾶ κατοικίαν τὸν πρὸ
τῆς Ἀντιοχείας ὑποδομημένον ναὸν Ἰωβ τοῦ πολυά-
θλου· ἐφρόνει δὲ τοὺς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς νόσου δαμαζο-

μένους «ἄγος τοῦ πρὸ τῆς πόλεως κόσμου». — Μιμνήσκομαι τοῦ γεγονότος ὡς ὠφελίμου τοῖς ἐρευνῶσι τὴν ἱστορίαν τῶν παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῶν θεσμῶν καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κατὰ Μακεδονίαν ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ συνδεδεμένου αὐτῷ πολιτισμοῦ.

*

Καὶ ταῦτα μὲν, ἐπὶ τῆς διαδοχῆς (§ οστ' βιογρ.) τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀντιοχείας οἰκειότερον ἀναφερόμενα, παρέλκουσι τὸν λόγον εἰς ἑκθεσὶν τινα τῆς κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς τῶν κατοίκων καταστάσεως. Ἀναγράφεται δὲ (§ ρξθ') εἰς τὰ μέσα ἡ μὲν κρῶ μετὰ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἑκατονταετηρίδος ἐπικωμάζουσα ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει τῆς Συρίας ἡ ἀσεβὴς διδασκαλία τινῶν «ὡς μήτε τι σαρκὸς ἀμάρτημα ἐν εὐθύνης τίθεσθαι λόγῳ, μήτε τῶν ἀνθρωπίνων σωματικῶν ἀνάστασιν πρὸςδοκᾶν, ἢ ἐξέτασιν, καὶ τῶν τῇδε βεβιωμένων ἀντίδοσιν· ἀλλὰ τοὺς μὲν τῇ τῶν ἀστέρων φορᾷ νέμειν τὸ πᾶν, καὶ τοῖς ἐκείνων κινήμασι καὶ σχήμασι κατὰ τῆς προνοίας ἀνοήτως παραχωρεῖν, τοὺς δὲ τύχην δογματίζειν καὶ τὸ αὐτόματον· τοὺς δὲ μετεμψύχωσιν τινα πρεσβεύειν καὶ εἰμαρμένην». Κατεδίωξε τοὺς ἑτεροδιδασκάλους τούτους καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτῶν ὁ τῆς Ἀνατολῆς διοικητῆς Ἀμάντιος, καταστρέψας τὰ τε ἀγάλματα τὰ παρ' αὐτοῖς καὶ πάντα τὰ χειρόγραφα, δίδων τὴν κακοδοξίαν αὐτῶν ἀναπτύσσοντες ὑπεστήριζον. — Ὁ τὰ τοιαῦτα μανθάνων ἐκ τῶν ἱστορικῶν τούτων ὑπομνημάτων δέον ἔνα συνδυάσῃ πρὸς ὅσα γινώσκουμεν ἐτέρωθεν περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐν μέσῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μετὰ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἑκατονταετηρίδος, εἰδωλολατρῶν, κρυπτόντων ἀγάλματα παρ' ἑαυτοῖς.

*

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων τιμῆς ἀνάγεται τὸ ἔθος τοῦ ἀναστηλοῦν τὴν προσωπογραφίαν εὐεργέτου τινὸς (ρο') ἢ ἀνδρὸς ὁσίου ἐν ἐπιφανεί μέρει τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἀνάπτειν λυχναίαν πρὸ τῆς εἰκόνης, καλύπτοντας διὰ παραπετασμάτων. — Εἰς δὲ τὴν ἱστορίαν τῆς μουσικῆς ἢ τελετουργίας ἀναφέρεται ἡ (§ μστ') μνεία τῶν πρὸς Θεὸν ἢ μερινῶν εὐχῶν, αἵτινες ἐν αὐτῇ τῇ ΣΤ' ἑκατονταετηρίδι, καὶ περὶ τὰ μέσα αὐτῆς, ἦσαν τὸ Ψαλτήριον ὅλον καὶ αἱ τοῦ Μωσέως ᾠδαί.

*

Ἐπειδὴ αἱ ἐν τοῖς παρ' ἑβδομάδα καὶ συνεχῶς ἐκδιδόμενοις «Ἀναγνώσμασι τῆς κυριακῆς» εἰδήσεις ἰδίᾳ γράφονται οὐχὶ χάριν τῶν ἐπαϊόντων, ἀλλὰ χάριν τοῦ φιλομαθοῦς ὁμογενοῦς κοινού, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐκτείνεται νῦν ὁ λόγος περὶ Συμεῶν. Τοῦτο δὲ γενήσεται καὶ ἐν βιογραφίαις ἐτέρων ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν θέλομεν ἀρύεσθαι καὶ σταχυολογεῖ εἰδήσεις εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναγομένης ἱστορίας

ἐν γένει, τὴν ἱστορίαν τῶν θρησκειῶν (εἰ δυνατόν), τῆς ὑμνολογίας καὶ λειτουργικῆς, καὶ τὰς πρὸς ταῦτα συμφυεῖς. Οὕτω δ' ἐν τῇ συμπληρώσει πολλῆς ὕλης πᾶσι θέλει κείσθαι συμβολὴ τοῖς θέλουσιν ἐρευνῆσαι πλατύτερον περιόδους τινὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας.

M.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Γρηγόριος Κωνστ. Πάρα ἡ Μπριμπίλη, χριστιανὸς ὁρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανός, ἐκ Πολυτσάνης τῆς Ἡπείρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως καταγόμενος, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίας ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Κωνσταντίνης, τὸ γένος Ἰωάννου Μπαμπίκου χριστιανῆς ὁρθοδόξου, ὑπηκόου ὡσαύτως ὁθωμανῆς, ἐκ Σχωριάδων τῆς Ἡπείρου ὁρμημένης καὶ νῦν ἐν Ταταούλοις Κων/πόλεως διαμενοῦσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέθειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 μαΐου 1909.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Α' γραμματεὺς

καὶ ἀντ' αὐτοῦ

Ἀρ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Βενιαμῖν

I

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3204 αὑξ. 14, ἡμερομηνίαν 4 μαΐου 1909 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρὰ 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Ὁσηγίων, Δικαζὼν ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζων κατὰ πλειοψηφίαν Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 1476 καὶ ἡμερομηνίαν 24 φεβρουαρίου 1909 ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Κουκούλα, κατὰ Χρηστίνης Ν. Κουκούλα τὸ γένος Παντελῆ Ρούσσου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδοδεγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὀφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως τρίς κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» καὶ

Ἐπιτίθηται τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνῶντα εἰς γρόσια 332 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, καὶ ἀπηγγέθη αὐθιγερῶς.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χίου Κωνσταντῖνος

2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1048

Σ. III-726991